

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste dagen.

(Opgericht in 1896.)

Wees omzichtig in de keuze uwer vrienden! Betrekkingen zijn spoedig aangeknoopt, maar niet zoo licht zonder schade of schande weer verbroken.

A. T.

No. 12

15 Juni 1913.

18e Jaargang.

DE VORST DES VREDES.*)

Door William Jennings Bryan.
Staatsminister van de Ver. Staten.

Ik bied geene verontschuldiging aan omreden dat ik spreek over een godsdienstig onderwerp, want dit toch is het meest algemeene en belangrijke van alle thema's.

Zoo ik voor u een wetsontwerp besprak dan zou ik alle advocaten onder u interesseeren; besprak ik de wetenschap der medicijnen, dan zou mijne redevoering van groot belang zijn voor alle doctoren; op dezelfde wijze zouden kooplieden voelen voor eene toespraak over handel, en landbouwers over eene bespreking van land- en tuinbouw; maar geen enkele van deze onderwerpen is voor allen van gelijkelijk belang. Zelfs de staatkunde, ofschoon wijder van omvang dan eenig beroep of eenige bezigheid, omvat niet de heele som des levens, en zij die hunne gedachten hierop hebben gericht verschillen zóó van elkander in meening onderling dat ik niet zoodanig over dit onderwerp het woord zoude kunnen voeren om een gedeelte van mijne hoorders te bevredigen zonder daarentegen weer anderen te beleedigen. Aangezien voor mij

* „Deze toespraak, welke wij hopen dat elke lezer van de Era zorgvuldig wil lezen en overwegen, is door den bekwamen schrijver uitgesproken geworden voor vele godsdienstige vergaderingen in de Vereenigde Staten, alsmede in Tokio, Manilla, Bombay, Cairo, Jeruzalem, Montreal, Toronto, en in andere plaatsen.”

Bovenstaande is de aantekening van Improvement Era, waaruit wij deze lezing vertaalden. De woorden daar uitgesproken maken wij geheel tot de onze en voegen er aan toe, dat wij hopen dat onze lezers de hier volgende regelen niet eens, maar herhaaldelijk zullen lezen, dewijl ze de schoonste en tevens de redelijkste en ook de onweersprekelijkste bewijzen voortbrengen voor het geloof in God, Christus en in de onsterfelijkheid. Het artikel zal vermoedelijk de ruimte voor het hoofdartikel in ons tijdschrift van drie of vier nummers in beslag nemen. Wij hebben bij de vertaling niet zoozeer op elk woord in het bijzonder gelet, dan wel op den zin van het geheel.

Redactie „De Ster.”

de wetenschap der politiek ten zeerste inzuigend is, beseft ik dat de meest voorname dingen des levens liggen buiten het gebied der staathuishoudkunde en dat het er meer van afhangt wat elk persoon voor zichzelf doet dan dat wat het gouvernement voor hem doet of kan doen. Men kan zich uitermate slecht gevoelen onder het beste regeeringsstelsel; en eveneens kan men gelukkig zijn onder het slechtste gouvernement.

Het gouvernement komt slechts in aanraking met een deel van het leven wat wij leven, en raakt het leven hiernamaals in het geheel niet, waar de godsdienst de oneindige cirkel van het bestaan in zijn geheel aanraakt, zoowel als de smalle lijn van dien cirkel, welke wij hier op aarde doorleven. Geen grooter onderwerp dus kan door onze aandacht in beslag worden genomen.

De mensch is een godsdienstig wezen; als bij instinct zoekt het hart om eenen God. Hetzij hij aan de kribben van de Ganges aanbidt, bidt met het gelaat naar de zon gekeerd, in de richting van Mekka nederknielt, of de geheele ruimte als eenen tempel beschouwt, of hij met den Hemelschen Vader omgang heeft overeenstemmig de Christelijke belijdenis, noodzakelijk zoekt de mensch een wezen om zich aan te kunnen wijden.

Er zijn eerlijke twijfelaars, wier ernst en oprechtheid wij erkennen en respecteeren, maar af en toe vinden wij jonge menschen, die denken geleerd en wijs te zijn, wanneer zij zich als twijfelaars ontpoppen; zij spreken als was het een bewijs van groote intelligentie om alle belijdenis af te schaffen en te weigeren zichzelf met een of andere kerk te verbinden. Zij noemen zichzelf „liberaal” alsof een Christen bekrompen van verstand was. Tot deze jonge menschen wensch ik mij in het bijzonder te richten.

Zelfs ook oudere menschen beweren den godsdienst te beschouwen als een bijgeloof, in de onwetenden te verontschuldigen, maar voor den opgevoede onwaardig, — eenen eersten staat, welke men kan en diende te ontgrocien. Zij die deze gedachten er op na houden, zien met milde verachting neer op de zoodanigen, die de godsdienst eene afdoende plaats in hun leven en gedachten toestaan. Zij veronderstellen eene meerderwaardige intelligentie en aanvaarden dikwijls kleine moeite om deze veronderstelling te verbergen. Tolstoy richt tot de „beschaafde menigte” (deze woorden zijn van hem) eene strenge berisping als hij verklaart, dat den zin voor godsdienst niet berust op eene bijgeloovige vrees voor de onzichtbare krachten der natuur, maar op des menschen bewustzijn van zijne eindigheid te midden van een oneindig heelal, en van zijne zondigheid; de groote filosoof voegt er aan toe, dat den mensch dit bewustzijn nimmer kan ontgrocien. Tolstoy heeft gelijk; de mensch beseft, hoe

gering zijne eigene machten zijn, en hoe stabiel het heeal, en hij leunt op den arm die sterker is dan hij. De mensch voelt het gewicht van zijne zonden en hij ziet uit naar Eenen die zondeloos is.

De godsdienst is uitgelegd geworden als de betrekking, die de mensch tusschen zichzelve en God heeft bewerkstelligd, met de zedekunde als de uitwendige openbaring van deze betrekking. Elkeen wanneer hij de jaren des onderscheids bereikt heeft, heeft de een of andere betrekking tusschen hem en God daargesteld, en geen materieele verandering kan in deze betrekking plaats grijpen zonder eene omkeering in den mensch, want deze betrekking is de meest machtige invloed die op het leven van den mensch inwerkt.

De godsdienst is de basis van de moraal in het individu en in de groep van individuen. Materialisten hebben gepoogd een stelsel op te bouwen van moraal op den grondslag van verlichtend zelfbelang. Zij wilden de menschen bewegen rekenkundig uit te cijferen, dat het hem betalen zou om zich te weerhouden van verkeerd te doen; zij wilden zelfs een element van zelfzucht inenten op het altruïsme, maar het moreele systeem door de materialisten doorwrocht, heeft vele gebreken. In de eerste plaats, de deugden ervan hebben geleend van vele systemen op den godsdienst gebaseerd; ten tweeden, aangezien het meer op argument dan op gezag berust, kan het niet door de jeugd in praktijk worden gebracht, en wanneer de tijd komt dat de jeugd in staat is de redeneering ervan te volgen, heeft die reeds zijnen weg gekozen en is daarin geworteld geworden. Onze wetten permitteeren eenen jongen man niet de beschikking te hebben over vaste goederen, totdat hij een en twintig jaren oud is geworden. Waarom is die beperking? Omden zijn redelijk verstand nog niet den vollen wasdom heeft bereikt, en omdat zijn leven nog ten zeerste in beslag wordt genomen door de omgevingen der jeugd. Ten derde, niemand weet ooit hoever zijne besluiten afhangen van redeneering, en hoeveel toe moet worden geschreven aan hartstocht of aan eigenbelang. Wij erkennen het gewicht van het zelfbelang, wanneer wij van het oordeel elkeen uitsluiten, onverschillig hoe redelijk en hoe oprecht hij ook mag zijn, die een geldelijk belang heeft in het resultaat van zijn moeilijkheid. En ten vierde, iemand wiens zedelijkheid gebaseerd is op eene prachtige berekening van te behalen voordeelen, verspilt in de berekening daarvan tijd, die in daden zouden kunnen zijn doorgebracht. Zij, die van hunne goede daden boek houden, doen zelden genoeg goed om de boekhouding te rechtvaardigen.

De moraliteit is de macht in den mensch om te kunnen verdragen en te verduren; en in de godsdienst, welke persoonlijke verantwoording aan God leeraart, geeft zij sterkte

aan de moraal. Daar is een machtig weerhoudenden invloed in het geloof, dat een Alziend oog nauwkeurig acht slaat op elke gedachte, elk woord, en op elke daad van het individu.

Er is een groot verschil tusschen den mensch, die tracht in overeenstemming te leven met eenen standaard van moraal voor hem, en den man die zijn leven den Goddelijken standaard doet naderen. De eerste onderneemt op te leven tot den standaard, wanneer die zich boven hem bevindt, en neer te leven, wanneer die beneden hem is, — en wanneer hij alleen dan goed doet, wanneer anderen op hem toezien, dan is hij zeker eenen tijd te vinden, dat hij denkt, onopgemerkt te zijn. Op dien tijd neemt hij vacantie, en.... valt. Men behoeft de innerlijke sterkte, welke komt van de bewuste tegenwoordigheid van eenen persoonlijken God. Wanneer zij die aldus versterkt zijn somtijds naar de verleiding overhellen, hoe hulp- en hopeloos moeten zij wel zijn die zich enkel op hunne eigene krachten verlaten.

Daar zijn moeilijkheden in den godsdienst om te ontmoeten, maar moeilijkheden om mede te kampen worden er overal gevonden. Ik heb eene periode van twijfel doorgemaakt toen ik op college ging en sedert dien heb ik mij altoos verblijd gevoeld, dat ik een lid van de kerk geworden was alvorens ik het huis verliet om mijn collegeloopbaan te volgen, want dat heeft mij gedurende deze moeilijke dagen geholpen. De dagen der school omvatten de gevaarlijkste periode in het leven van een jongen man, wanneer hij zich namelijk sterker gevoelt dan ooit nadien, en denkt meer te weten, dan hij ooit gewaar zal worden.

Te dien tijde was ik verward door de verschillende theoriën van de schepping. Ik toetste echter deze theoriën en vond dat zij allen een zeker begin veronderstelden. De nevel-theoriën veronderstellen, dat stof en kracht bestonden — stof, in deeltjes oneindig fijn en elk deel gescheiden van weer andere deeltjes door ruimte, oneindig groot. Om met deze veronderstelling te beginnen, kracht namelijk op stof inwerkende, schiep, overeenkomstig deze hypothese, — een heelal. Welnu, ik heb recht om te veronderstellen, en ik geef daar zelfs de voorkeur aan, dat er een Ontwerper staat achter dit ontwerp — eenen Schepper achter deze schepping; en het maakt geen verschil hoe lang iemand anders ook dit proces van schepping uit wil werken, niemand kan mijn geloof in Jehova schokken. In Genesis is geschreven, dat in den beginne God de hemelen en de aarde schiep, en ik houd mij bij die omschrijving, totdat ik eene theorie zal vinden die verder terug gaat dan „het begin”.

Ik ga met de leerstelling der evolutie niet zoover als sommigen doen; ik ben niet in staat geweest mij zelven tot de overtuiging te brengen, dat de mensch een rechtstreeksche

afstammeling is van lagere diersoorten. Mijne bedoeling is niet om in u fouten te zoeken die dit wel wenschen te aanvaarden; alles wat ik wensch te zeggen is, dat waar u uwe afkomst terug wenscht te brengen tot den aap, als u genoeg hierin kunt vinden, of daar trotsch op kunt gaan, u mij niet met uwen familieboom zult verbinden totdat meer bewijs zal zijn voortgebracht. Het is waar dat de mensch in sommige lichamelijke kwaliteiten het dier vertegenwoordigt, maar de mensch heeft een verstand zoowel als een lichaam, en eene ziel zoowel als een verstand. Het verstand is grooter dan het lichaam, en de ziel is grooter dan het verstand, en ik werp hier tegen dat de mensch zijnen stamboom dan nog slechts voor een derde zoude hebben nagespoord, — en dat derde is nog wel het kleinste deel. Fairbairn uit een waar woord als hij zegt dat het niet voldoende is den mensch als een dier te verklaren, het is even noodzakelijk hem in de geschiedenis te verklaren — en de theorie van Darwin doet dat niet. De aap, in overeenstemming met dit verhaal, is ouder dan den mensch, en toch is hij nog steeds een aap, waar de mensch de daarsteller is van de wondervolle beschaving die wij om ons henen zien.

Niemand ontkomt aan het raadselachtige bij het aannemen van deze theorie, want zij — die theorie — verklaart niet den oorsprong van het leven. Als de volgeling van Darwin de kiem des levens heeft nagespoord tot op den laagsten vorm waarin zij verschijnt — en om die kiem tot zoover te volgen moet men meer geloof oefenen als waarom de godsdienst vraagt — dan bemerkt hij dat de geleerden verschillen in meening. Sommigen gelooven dat de eerste kiem des levens van eene andere planeet kwam, en anderen houden het ervoor dat zij het resultaat was van eene spontane generatie.

Wanneer ik genoodzaakt zoude zijn een van deze theoriën te aanvaarden, dan zou ik aan de eerste de voorkeur geven, want als wij de kiem des levens van af deze planeet kunnen verdrijven en in de ruimte kunnen brengen, dan kunnen wij de rest van haar weg wel raden en niets bemoeijkt ons meer, maar als wij de theorie van spontane generatie aanvaarden, dan kunnen wij niet verklaren waarom de spontane voortbrenging ophield, nadat de eerste kiem was voortgebracht.

Ga terug zoover als gij kunt, wij kunnen niet ontkomen aan de scheppende handeling, en het is even gemakkelijk voor mij te gelooven dat God den mensch schiep zooals hij is, dan te gelooven dat, millioenen van jaren geleden, hij eene levenskiem schiep, en dezelve bedauwde met macht om zich te ontwikkelen in al datgene, wat wij thans zien. Ik spreek echter de Darwin-theorie tegen totdat afdoend bewijs is voortgebracht, omreden dat ik vrees, dat wij het bewustzijn van de tegenwoordigheid van God in ons dagelijksch leven zullen

verliezen, als wij moeten veronderstellen dat door alle de eeuwen heen geene geestelijke kracht het leven der menschen heeft aangeraakt of de besluiten der natiën heeft teweeggebracht. De Darwiniaansche theorie veronderstelt den mensch zijne tegenwoordige volmaking te hebben bereikt bij de handelende krachten van de wet van den haat — de genadelooze wet waarbij de sterken uitwerpen en dooden datgene wat zwak is. Als dat de wet is van onze ontwikkeling, en er bestaat eenige logica wat des menschen verstand vermog te binden, dan zullen wij terugwaarts keeren naar het dier in verhouding dat wij de wet der liefde voor die van den haat in de plaats stellen. Hoe kan haten de wet zijn van ontwikkeling, waar de volkeren naar verhouding vooruit zijn gegaan al naar gelang zij zich van die wet hebben afgescheiden en de wet der liefde hebben aanvaard?

Maar aangezien ik de Darwin-theorie niet aanvaard, zal ik daarover niet verder met u gaan twisten; ik verwijs er alleen naar om u in herinnering te brengen dat zij het raadsel des levens niet oplost of de menschelijke vooruitgang verklaart. Ik vrees dat er sommigen zijn die deze theorie hebben aangenomen in de hoop het wonderbare te zullen ontkomen, maar waarom zou het wonder ons bemoeilijken? Eens ook bemoeilijkte het mij en ik helde over tot de meening, dat het ééne was van de proefvragen aangaande het Christendom.

Christus kan niet gescheiden worden van het wonderbare en miraculeuse; Zijne geboorte, Zijne bedieningen en Zijne opstanding, allen staan tot het wonderbare in verbanding, en de verandering welke de godsdienst werkt in het menschelijke hart, is een voortdurend wonder. Sluit de wonderen uit en Christus wordt enkel slechts een menschelijk wezen, en Zijn evangelie is van de Goddelijke autoriteit vervallen.

De wonderen doen twee vragen ontstaan: „Kan God een wonder verrichten?” en „Zou Hij het wenschen te doen?” De eerste vraag is het gemakkelijkste te beantwoorden. Eenen God die eene wereld kan maken, kan alles er mede doen wat Hij wenscht te verrichten. De macht om wonderen te volbrengen is noodzakelijk opgesloten in de macht om te scheppen. Maar zou God wenschen een wonder te volbrengen? — dat is de vraag die de meeste moeite heeft gegeven. Te meer ik deze vraag heb overwogen, te minder ik dezelve in ontkennenden zin wensch te zien beantwoord. Te zeggen dat God geen wonder zou willen volbrengen, is een meer vertrouwd kennis van Gods plannen en voornemens te bezitten dan ik beweer te hebben. Ik zal niet ontkennen dat God een wonder verricht of een kan verrichten enkel en alleen omdat ik niet weet hoe en waarom hij het doet. Het feit, dat wij voortdurend leeren aangaande het bestaan van voor ons nieuwe krachten, doet de meening aan de hand van

de mogelijkheid, dat God handelen kan door krachten aan ons nog onbekend, en de raadselen waarmede wij te doen hebben, waarschuwen mij iederen dag dat te gelooven even noodzakelijk is als te zien. Welke waarde zouden wij eene eeuw geleden gehecht hebben aan de verhalen die ons nu verteld worden van de wonderen-werkende electriciteit? Voor eeuwen lang heeft de mensch den bliksem gekend, maar alleen om dezelve te vreezen, en nu is deze onzichtbare stroom voortgebracht door eene machine, door de menschen gemaakt, gevangen genomen in eene door de menschen gemaakte draad en dienstbaar gemaakt om datgene te doen wat den mensch verlangt. Wij zijn zelfs in staat om reeds met den draad te breken en jagen toch de woorden de ruimte door, waar de X-stralen ons in staat hebben gesteld door zelfstandigheden heen te zien, welke verondersteld werden daar te bestaan, alle licht buitensluitende. Het wonder is niet meer raadselachtig dan elk ander begrip — het is enkel anders; eveneens is opstanding van Christus niet meer raadselachtig dan de myriaden van opstandingen die elk jaar in den zaadtijd kunnen worden waargenomen.

Er wordt somtijds gezegd, dat God geen enkele van Zijne wetten zoude kunnen verbreken zonder het heelal in de war te brengen, maar verbreken wij niet elken dag de wetten der zwaartekracht? Elken keer dat wij een voet bewegen of een gewicht opheffen onderbreken wij tijdelijk door deze handeling de meest algemeene der natuurwetten, en toch is de wereld en het heelal nog niet verwoest. De wetenschap heeft ons zoovele dingen geleerd dat wij ons geneigd gevoelen te denken, dat wij elk ding weten, maar daar is nog altijd een groot veld van onbekendheden in werkelijkheid nog onontdekt, en datgene wat wij geleerd hebben dient onzen eerbied voor datgene wat wij nog niet weten liever te vermeerderen dan onze verwatenheid.

(Wordt vervolgd.)

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Op Dinsdag 3 Juni l.l. is er eene openbare vergadering gehouden geworden te Gouda, op de bovenzaal van het café Het Schaakbord. Ongeveer 25 vreemdelingen waren aanwezig, en met alle aandacht werd geluisterd naar de uiteenzetting van de doeleinden van het Mormonisme, besproken door Ouderlingen B. Tiemersma en J. v. d. Wel.

Aan het einde van de vergadering werd er eenige lectuur verkocht, waaronder enkele exemplaren van het Boek van Mormon. Naar het scheen gingen allen zeer voldaan huiswaarts.

DE KATJES-KOOPMAN.

Daer is oock mal dat wijsheyt leert.

Cats. 1

Eens was ik bij een overbuur, een kennis, aangelooopen,
Toen daar een kleine jongen kwam, die katjes wou verkoopen.

De koopman had zijn versche waar, nog pas geboren goedje,
Op echte ronde jongenswijs, heel netjes in zijn hoedje.

Zoowel in spreken als in doen, was 't ventje humoristisch,
„Juist iets voor u, m'nheer,” sprak hij, „ze zijn goed Metho-
distisch'!”

Wij lachten beiden om den knaap, mijn buur, die Metho-
dist was,
Begreep als ik, dat het een grap, een leuke koopmanslist was.
Maar 't ventje sleet zijn waar daar niet en bleef dan ook niet
toeven,
Hij ging waarschijnlijk zijn geluk bij anderen beproeven.

Het was een dag of wat daarna en... oolijke vertooning!
Daar naderde de katjesknaap de deur van mijne woning!

Doch toen hij zijne waar aanbood, het is haast overbodig,
Te zeggen, dat hij hooren moest 't onaangenaam: „niet
noodig!”

Maar hij hield aan, als koopliên doen, die, niet uit 't veld
geslagen,
Als de eerste poging niet gelukt, opnieuw een aanval wagen.
„Kijk,” smoesde hij, „hoe lief ze zijn,” zacht aaiende zijn
schatjes,
„Toe, koop u ze van mij, m'nheer, het zijn Mormoonsche
katjes!” (

Maar dat was toch wat àl te kras! Zoo'n jeugdige bedrieger:
Een jongen die nog spelen moest met knickers, tol of vlieger!
Zulk leugenspreken moest gestraft! Ik kon mij niet bedwingen,
En las den knaap geducht de les om zijne handelingen.

De jongen keek mij lachende aan met een paar gùitige oogen,
En sprak: „U vliegt er ééinig in, ik heb u niet bedrogen;
Want toen ik aan dien Methodist mijn katjes wou verkoopen,
Tóén waren ze nog blind, m'nheer, *nu zijn hunne oogjes open!*”

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent :
B. TIEMERSMA

TIENDEN.

Als door degenen die de zaligheid zoeken, en die acht hebben geslagen op de verkondiging van 's Heeren Evangelie in deze laatste dagen, de eerste beginselen zijn gehoorzaamd geworden: — als door hen geloof is gekoesterd geworden in de prediking van Zijn woord, als de zonden, althans in beginsel, zijn nagelaten geworden, als de doop is ondergaan, op de rechte wijze en door de rechte personen toegediend, als de handen van de dienstknechten van den levenden God op de hoofden van de candidaten hebben gerust; — als dit alles is volbracht, dan is de eerste schrede gezet op den weg der zaligheid, maar die zaligheid zelve nog bij lange na niet verkregen geworden. Een candidaat, hebben wij zoo juist gezegd, is hij of zij geworden die deze dingen betrachtte; en een candidaat is iemand die nog niet gepromoveerd is, maar die zich nog in het stadium van opvoeding bevindt, hoewel hij eene gegronde hoop koestert, dat zoo wanneer hem straks het examen wordt afgenomen, hij voor eene plaats in aanmerking zal komen.

Zoo ook de candidaten ter zaligheid. Wanneer voort wordt gegaan op dien weg waarop ze nu begonnen zijn, kan door hen eene gegronde hoop worden gekoesterd dat de zaligheid zal worden bereikt. Om echter zoover te komen, dienen de pogingen, nu in beginsel aangewend, niet te worden gestaakt, maar voortgezet.

Nu heeft de Heer voor de zoodanigen een stelsel van voorschriften ontworpen, die door Hem als noodzakelijk zijn geacht om te volbrengen. Dat stelsel van voorschriften is datgene wat wij de geboden van het Evangelie, of met nog andere, ook onder ons zeer gewone woorden, — de plichten van het Evangelie noemen. Sprekende over die plichten, rijst daar voor ons oog op eene menigte van voorschriften die God de Heer voor een deel reeds in vroegere dagen openbaarde, en voor een ander deel in deze bedeeing des tijds aan zijne dienstknechten bekend maakte. We kennen die onderscheidene voorschriften. Het Woord van Wijsheid, de Wet der Tienden, enz. Nu hebben wij menigmaal op vergaderingen en anderzins den nadruk er op gelegd, dat de voorschriften van het Evangelie niet alleen, ja zelfs niet in hoofdzaak bestonden in het waarnemen van deze uitwendige geboden, maar aan de andere zijde is het eveneens noodig, dat ook deze dingen niet zouden

worden verwaarloosd of terzijde gezet. Voor ons allen is het noodig af en toe herinnerd te worden aan de verschillende verplichtingen die wij met de aannahme van het Evangelie op onze schouders hebben genomen, om door het beschouwen van deze dingen op te kunnen merken welke groote voornemens onze Vader met ons heeft, en waarom het is dat Hij ons belast heeft met sommige dingen die door de wereld als zwaar te dragen worden beschouwd, maar niet door ons die geleerd zijn verder te blikken dan enkel het leven met zijne ontberingen en geneugten aan deze zijde van het graf. Wij weten dat elk gebod ons door den Vader gegeven, eene strekking ten beste voor ons heeft, en ook al schijnt het dat een of ander somtijds een weinig moeilijk valt om te voldoen, dat het eind van elk voorschrift toch ten nutte van ons welzijn is gegeven.

In het bijzonder hebben wij thans het oog op de wet van tienden, ons reeds door de vroegste Bijbelvaders overgeleverd, ons medegedeeld door de schrijvers van de heilige verslagen van de handelingen van God met Zijne kinderen op het westelijke vasteland, en eindelijk ons nogmaals in deze dagen gepredikt door de dienstknechten van de nieuwere bedeeing.

Reeds zeer vroeg maakte de Heer deze vaststaande wet aan Zijn volk bekend. In Genesis 28:22 beloofde Jacob den Heer, van alles wat Hij hem geven zoude, wederkeerig Hem een tiende te zullen afstaan. Toen het volk van Israël zich in de woestijn bevond onder deze zoo wonderbare leiding van hunnen Heer, gaf God behalve de tien geboden nog aanvullings-voorschriften, waaronder wij lezen in Deut. 14:22 van eene wet en gebod van tienden, die het volk op moest brengen voor den dienst des Heeren. Dezen tekst goed beschouwende, valt er een eigenaardig licht op de handelwijze van den Heer in verband met de omstandigheden waaronder de wetten van Hem werden gegeven. In vroegere dagen toen het volk Israël nog aan het begin van hunne loopbaan stond, nog ternauwernood ontrukkt was aan den slechten invloed der hen omringd hebbende volkeren, alsmede den invloed op hen uitgeoefend door de God niet kennende Egyptenaren, handelde God met hen als eenen vader met zijne kinderen handelt. Hij stelde hen namelijk een zeker loon in het vooruitzicht, wanneer zij in het bijzonder dit speciale gebod wenschten na te komen. We lezen in de volgende verzen: „En voor het aangezicht des Heeren, uws Gods, ter plaatse die Hij verkiezen zal, om Zijnen naam aldaar te doen wonen, zult gij eten de tienden van uw koren, van uwen most, en van uwe olie, en de eerstgeboorten uwer runderen en uwer schapen; opdat gij den Heere, uwen God leert vreezen alle dagen. Wanneer dan nog de weg voor u te veel zal zijn, dat gij zulk's niet zoudt kunnen henendragen, omdat de plaats te verre van

u zou zijn, die de Heere uwen God verkiezen zal om Zijnen naam aldaar te stellen; wanneer de Heere uwen God u zal gezegend hebben, zoo maakt het tot geld, en bindt het geld in uwe hand, en gaat naar de plaats die de Heere uw God verkiezen zal; en geeft dit geld voor alles wat uwe ziel gelust, voor runderen en voor schapen, en voor wijn, en voor alles wat uwe ziel van u begeeren zal, en eet aldaar voor het aangezicht des Heeren uws Gods, en weest vroolijk, gij en uw huis."

Alhier werd dus door den Heere niet verlangd, dat die tienden door hen ten offer gebracht, speciaal voor Zijnen dienst bestemd zouden blijven, maar Hij geeft hen het recht om daar eerst eenen feestmaaltijd van te bereiden, en van dien feestmaaltijd te genieten, om daardoor het aan- en opbrengen der tienden voor het volk meer aanlokkelijk te maken. Zooals gezegd, de Heer voedt Zijne kinderen op overeenkomstig de draagkracht die zij bezitten, en we zien hier dat het volk der Joden nog slechts aan het begin van hun bestaan door Hem als zwakkelingen werden beschouwd en bejegend, hen toestaande Hem te dienen met loon en feest in het vooruitzicht.

Gelukkig voor ons echter zijn die dagen gedaan. Niet meer worden wij door Hem beschouwd als staande op zoo laag een standpunt, dat er loon in het vooruitzicht moet worden gesteld om ons te bewegen onze verplichtingen in onze offeranden te volbrengen; weliswaar beschouwt Hij ons nog als kinderen, maar als opgegroeide kinderen aan wien Hij de volheid van Zijne wetten heeft geopenbaard, ons er opmerkzaam op makende dat het loon door ons in de daad zelve gezocht moet worden, en niet meer zooals de kinderen van het Oude Verbond, om hierdoor een feestmaaltijd ons te kunnen bereiden.

Toch heeft ook de Heer thans nog eene belofte verbonden aan het opvolgen van dit bijzondere gebod. In het om deze wet zoozeer bekende hoofdstuk van Maleachi, namelijk het derde, zegt de Heer dat Zijn volk Hem hierin zoude beproeven, dat zij namelijk geene schuren genoeg zouden hebben om hunnen voorraad te bergen zoo, wanneer zij deze geboden van Hem in acht wilden nemen. „Om uwentwille" — zoo gaat Hij voort, door den mond van Zijnen profet, — „zal Ik den opeter schelden, dat hij u den vrucht des wijnstoks niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geene misdracht voortbrengen." In eene openbaring, gegeven aan Joseph den Profet op 8 Juli 1838, als een antwoord op de vraag dienaangaande heeft de Heer eene duidelijke verklaring gegeven wat Hij met een tiende bedoelde. Na eerst er op gewezen te hebben dat al de overtollige eigendommen in handen van den bisschop zouden worden gesteld, gaat de

Heer voort: „en zij die aldus vertiend zijn geworden, zullen eene tiende van al hunne inkomsten jaarlijks betalen; en dit zal hun eene gevestigde wet voor immer zijn, voor Mijn Heilig Priesterschap”; Voorts nog voegt de Heer er aan toe, dat al degene die niet deze wet zullen gehoorzamen, niet waardig bevonden zouden worden om in het land Zion te vergaderen of aldaar te zullen verblijven. En nu is het zeer eigenaardig op te merken, dat alleen zij het in den regel zijn, die getrouw zijn geweest in het onderhouden van deze wet, die het eerste en met de minste moeite in staat zijn om inderdaad naar 's Heeren land te vergaderen.

Toch dient ook dit niet de reden te zijn waarom wij onze tienden op zouden brengen. Laat in het onderhouden van dit gebod alleen deze gedachte post bij ons vatten, dat wij enkel en alleen om den Heere te dienen uit vrije liefde voor Zijne geboden ons gewillig zijn op te offeren, en gaarne van onze inkomsten een tiende af willen staan voor Zijnen dienst. Laat nimmer ons oog gevestigd zijn op eenig loon, want dan verlagen wij ons zelve in de oogen van Hem, die ons onderscheidene van vroegere minder volmaakte kinderen, de wet is thans gegeven zonder eenige aantrekkelijkheid, dan enkel en alleen de voldoening te hebben van getrouw te zijn geweest aan Zijne voorschriften. Den zegen is ons gewis, wanneer wij het doen met dat doel alleen, en den zegen zal ook voor ons worden uitgegoten, maar stellen wij dien zegen op den voorgrond, of zelve in het vooruitzicht, dan hebben wij ons loon weg en geene kans meer op de uitstortingen van de stoffelijke blijken van Zijne liefde.

Den Heiligen zij daarom aanbevolen deze zaak wel bij zich-zelve te overwegen, en er zich steeds aan te herinneren, dat wij ons verbond met God op zekere voorwaarden sloten en alleen dan verwachten kunnen dat van Godswege deze voorwaarden zullen worden vervuld, wanneer wij ons deel hebben toegebracht.

ALGEMEENE CONFERENTIE.

De jaarlijksche algemeene conferentie zal worden gehouden op Zondag 6 Juli a.s. te Rotterdam, in het Verkooplokaal Goudsche singel. Drie vergaderingen zijn georganiseerd, namelijk 10 uur 's morgens, 2 uur 's middags en 7 uur 's avonds. We verwachten van andere landen verschillende sprekers en noodigen allen vriendelijk uit deze conferentie zoo mogelijk niet te verzuimen.

VOLGT MIJ NA.

VI.

Toen wij in onze uitgave van 15 Januari, deze reeks artikelen begonnen, was het onze bedoeling om de hoofdpunten van een zeker gesprek weer te geven, dat wij met een vriend, niet van ons geloof, gehad hadden, en waarin wij getracht hebben om hem te doen zien, dat van iemand, die een ware volgeling van den Meester wil zijn, iets meer dan het naar de kerk gaan, en het juichen van halleluja, veriescht wordt. Onze lezers, die deze reeks gelezen hebben, zijn ongetwijfeld overtuigd, dat Jezus zelf stipte gehoorzaamheid betoond heeft aan de eerste beginselen van het Evangelie, en zodoende deze beginselen heeft bekrachtigd, en hieruit blijkt, dat diegenen, die op zich nemen Hem te volgen, eveneens gehoorzaamheid aan dezelfde beginselen moeten betoonen.

Noodwendig was ons gesprek bij de eerste beginselen bepaald. Wij hebben het echter duidelijk gemaakt, dat in de allereerste plaats een volgeling van Jezus eerlijk moet zijn. Hij moet eerlijk zijn jegens zichzelf, en eveneens jegens zijne medemenschen en jegens God. Hij moet naar waarheid durven zoeken, en waarheid durven aannemen, en de waarheid in practijk durven brengen. In den hemel zal er geene plaats worden gevonden voor den huichelaar die zich niet wil bekeeren. Jezus wil volgelingen hebben die oprecht zijn, en die alles durven doen wat recht en waar is.

Het eerste beginsel, wat in het leven van Jezus tentoon-
gespreid was, was geloof — een werkzaam geloof, dat zich in edele en rechtvaardige werken geopenbaard heeft. Dit geloof heeft Hem in de paden van vooruitgang geleid, en Hij nam toe in wijsheid en genade. Zijn zuiver geloof heeft Hem naar Johannes den Dooper geleid, en in de woestijn van Judea was Hij wederom geboren — d. w. z., Hij werd op de ware wijze gedoopt, door in het water ondergedompeld te worden, en na den doop werd Hij met den Heiligen Geest aangedaan. Dit alles gebeurde om alle gerechtigheid te vervullen, en evenals Hij, die Volmaakte, gehoorzaamheid aan deze heilige inzettingen bewees, moet iedere ware volgeling van Hem ook deze dingen gehoorzamen.

Sedert ons gesprek, hebben wij verder over dit onderwerp gedacht. Jezus is bij deze eerste beginselen niet stil blijven staan. Iederen dag ging Hij vooruit, en evenals Hij voorwaarts gegaan is, verlangt Hij van Zijne volgelingen, dat ook zij voorwaarts zullen gaan. Hij heeft hun een ideaal voorgesteld, en het was niets minder dan dit, namelijk, dat zij gelijk God zouden worden, want Hij gebood hun zeggende:

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk Uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is.”

Dit zijn geen ijdele woorden. Integendeel, zij vullen het hart met de edelste hoop, en maken den mensch bekend met het hooge einddoel, waarvoor God hem bestemd heeft. Jezus heeft niet alleenlijk deze woorden gesproken, maar meernog, Hij heeft door Zijn leven laten zien, hoe dit ideaal verwezenlijkt kan worden. Jezus heeft dit ideaal bereikt. Zijn leven is het volmaakte leven geweest, en in de artikelen van deze reeks, welke hierop zullen volgen, is het ons doel om over enkele van de treffende kenmerken van dat volmaakte Leven te schrijven.

De Heilige Geest daalde neder en rustte op den Heiland. Hieromtrent kan geen twijfel bestaan in de gedachten van degenen, die in de Gewijde Schriften gelooven. In het derde hoofdstuk van Mattheus is het verslag hiervan zeer duidelijk geschreven, en verder lezen wij in het eerste hoofdstuk van Johannes: „En Johannes getuigde, zeggende: „Ik heb den geest zien nederdalen uit den hemel, gelijk eene duif, en bleef op Hem. En ik kende Hem niet; maar die mij gezonden heeft, om te doopen met water, die had mij gezegd: Op welken gij den geest zult zien nederdalen, en op Hem blijven, deze is het, die met den Heiligen Geest doopt. En ik heb gezien, en heb getuigd, dat deze de Zoon van God is.”

De ware volgelingen van Jezus dienen ook in het bezit van dezen Geest te zijn. Deze Geest mag op hen dalen en bij hen blijven. Op zeer duidelijke wijze vertelde Jezus, Nicodemus, dat de mensch wederom geboren moet worden uit water en geest, voordat hij het koninkrijk Gods kon ingaan. Verder beloofde Hij Zijnen Apostelen dezen Trooster te willen zenden; (Joh. 16 : 17) en Petrus, het hoofd der Apostelen, door dezen Geest geïnspireerd zijnde, verklaarde, dat deze belofte was voor al degenen, die geroepen zouden worden om het **Evangelie** te gehoorzamen. (Hand. 2 : 39.)

Geloof, bekeering en den waterdoop zijn de wezenlijke voorbereidingen voor de ontvangst van den Heiligen Geest. Wanneer men hieraan niet heeft voldaan, dan bestaat er geen vaste grond, waarop deze groote zegening verwacht kan worden, maar gehoorzaamheid aan deze beginselen bewezen hebbende, zal men daarna door het opleggen der handen van personen, die de goddelijke bevoegdheid ervoor bezitten, dezen Heiligen Geest ontvangen. Dit was de wijze, waarop deze gave in de dagen van den Heiland en Zijne Apostelen werd gegeven. Dit blijkt uit zulke schriftuurplaatsen als Hand. 5 : 32, 8 : 15—20, 9 : 17, en 19 : 2—6.

Eén ding, wat strekt tot welslagen en gelukkig maken van het leven is het gezelschap van mannen en vrouwen, van wie men de edelmoedigheid hunner sterke persoonlijk-

deld voelt. Het versterkt den mensch om omgang te kunnen hebben met iemand, die het goede niet onwankelbare be-
 listheid verkiest, die de zwaarste verzoeking en van binnen
 en van buiten weerstaat, en wiens geloof in God niet wankelt.
 Zou het niet een gunst zijn om zoo iemand voor altoos als
 metgezel te hebben?

De Heilige Geest kan onze metgezel zijn, — neen, nog
 meer, het is bepaald noodig voor de volgelingen van Jezus
 Hem als hunnen metgezel te hebben. Van zichzelf is de
 mensch niet in staat om het hooge ideaal, dat door Jezus
 voorgesteld was, te bereiken. Om hierin te slagen heeft hij
 hulp en steun noodig. Door den Geest des Heeren te ont-
 vangen, en naar de zachte ingevingen van dezen Geest te
 luisteren, zal hij in de dingen Gods onderwezen worden, en
 zal dien steun ontvangen, welke voor zijne gelukzaligheid zóó
 noodzakelijk is. Jezus heeft Zijnen jongeren geboden om in
 Jeruzalem te vertoeven, totdat zij met macht en kracht uit
 de hoogte aangedaan werden. Zoo is het eveneens met ons.
 Wij hebben deze macht en kracht uit den hemel noodig,
 maar dezelve ontvangen hebbende, dienen wij voort te gaan,
 goede werken voort te brengen, en te getuigen van den
 Meester met woord en daad.

Deze Geest is de groote Leeraar, en zal dengenen, die Hem
 ontvangen hebben, in al de waarheid leiden. Dat zegt niet,
 dat in eens alle waarheid hun gegeven zal worden, maar langs
 natuurlijke wijze, zal het verstand verlicht worden en met
 immer toenemenden spoed; en in zooverre als zij Zijne lei-
 ding willen volgen, zal Hij hen langs paden van rechtvaar-
 digheid op elk gebied van het leven leiden. De waarheid,
 die Hij hen leeren zal, zal hen vrij maken, vrij maken van on-
 heilige vreeze, vrij van allerlei dwaalleer, vrij van valsche
 overleveringen, vrij van bijgeloof en vrij van de macht der
 zonde. Verder, zal Hij hun macht schenken om goede daden
 van een bepaalden aard te volvoeren, want het is niet alleen-
 lijk wenschelijk om geen kwaad te doen, maar het is even
 zoo begeerlijk om goed te doen. Het is niet voldoende om
 niet achterwaarts te gaan, men moet voorwaarts gaan, om
 bij Jezus te kunnen staan.

Deze Geest wil kennis, verstand, licht en wijsheid over
 de ware volgelingen van den Heiland uitstorten. Hij wil ze
 voeren van geloof tot geloof, hun de macht gevende om in
 alles te gelooven wat edelmoedig en prijzenswaardig is, en
 verder hen in staat stellende deze wenschelijke karaktertrek-
 ken een deel van zichzelf te maken. Hij schenkt de macht
 om de geesten te onderscheiden, geeft de beweegredenen
 der menschen te kennen, opdat degenen, die rechtvaardigheid
 zoeken niet in paden van zonde en ellende geleid worden.
 Wanneer tegenspoed of ziekte of kwellingen in het leven ver-

rijzen, geeft Hij troost en macht om dit alles te kunnen doorstaan. Als het noodig is om te zegenen, zal Hij diegenen, wiens metgezel Hij is, in nieuwe talen doen spreken. Hij helpt den mensch de Goddelijke gaven van nederigheid, lankmoedigheid en liefde te ontwikkelen, en Hij geeft eene vaste overtuiging dat God leeft, en dat Jezus de Christus is, zoodat de belofte van den Zaligmaker wezenlijk in vervulling komt: „Indien iemand wis deszelfs wil doen, zoo zal hij van deze leer bekennen of zij uit God is of indien Ik van mijzelf spreek.”

In één woord, Hij vergroot het verstand, Hij veredelt des menschen geest, Hij verbindt ons in nauwe verwantschap met God, en Hij vervult de ziel met heiligheid en vreugde. Hij bereidt den mensch voor om in de tegenwoordigheid van God en Christus te kunnen staan, en met den Verlosser deel te hebben aan de heerlijkheid des hemels. Volgelingen van Jezus moeten noodzakelijkerwijze, evenals de Meester, dezen Geest op zich laten nederdalen en op zich doen blijven.

VERPLAATST.

Verplaatst zijn:

Ouderlingen Wm. R. Parker van de Antwerpsche naar de Groninger, O. M. Calder van de Antwerpsche naar de Amsterdamsche, Ezra T. Edman van de Groninger naar de Antwerpsche, en Ouderling John Burningham van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

OVERLEDEN.

Te Leiden is overleden zuster Johanna Maria Bertram. De begrafenisdienst is gehouden geworden in de vergaderzaal op Woensdag 4 Juni l.l. Vele vrienden, leden enz. waren tegenwoordig. Het woord werd gevoerd door Ouderling H. A. Thornock en door broeder F. R. Miereniet. Op de familie maakte deze plechtigheid een zeer gunstigen indruk.

INHOUD.

De Vorst des Vredes.	Blz. 181	Algemeene Conferentie	Blz. 192
In ons eigen Zendingsveld	„ 187	Volgt mij na	„ 193
De Katjes koopman	„ 188	Verplaatst	„ 196
Tienden	„ 189	Overleden	„ 196

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel
7 B. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.